

אף אחד לא מבין את הקוואנטים*

| אתגר קרת |

אף אחד לא מבין את הקוואנטים

בערב יום כיפור הלכו הקוואנטים לבקש סליחה מאינשטיין. "אני לא בבית," צעק להם אינשטיין מאחורי דלת נעולה. בדרך הביתה צעקו עליהם אנשים כל מיני קריאות גנאי מהחלונות, ומישהו אפילו זרק עליהם פחית. הקוואנטים עשו כאילו זה בכלל לא מזיז להם, אבל בלב הם נורא נעלבו. אף אחד לא מבין את הקוואנטים, כולם שונאים אותם. "יא פרזיטים," צועקים עליהם כשהם הולכים ברחוב, "לכו תעשו צבא." – "דווקא רצינו לשרת," מנסים להתגונן הקוואנטים, "אבל הצבא לא הסכים לגייס אותנו, בגלל שאנחנו כל-כך קטנים." לא שמישהו מקשיב לטיעונים שלהם. אף אחד לא מקשיב לקוואנטים כשהם מנסים להגן על עצמם, אבל כשהם אומרים איזה משהו שאפשר לפרש באופן שלילי, או, אז פתאום כל אחד שומע כל מלה. הקוואנטים יכולים להגיד משפט תמים כזה, כמו "יא, הנה חתול!" וישר אומרים בחדשות שהם עושים פרובוקציות ורצים לראיין את שרדינגר. בכלל, אמצעי התקשורת הכי שונאים את הקוואנטים, בגלל שפעם הקוואנטים אמרו בכנס של "מחשבות", שהצופה המדויח משפיע על האירוע, וכל העיתונאים חשבו שהם מדברים על הסיקור של האנתיפאדה וטענו שזאת אמירה פרובוקטיבית שנועדה לשלהב את ההמונים. הקוואנטים יכולים להגיד עד

150

*זהו סיפור קצר מתוך הספר "צינורות", אתגר קרת (1992), עמ' 151-150. הפרסום באישור המחבר ובאדיבות הוצאת כנרת - זמורה - ביתן. הוא מוגש לכם להנאתכם ולהנאת תלמידים, בהזדמנות שתמצאו לנכון.

מחר שהם לא התכוונו לזה ככה ושאינן להם שום כוונות פוליטיות, אף אחד ממילא לא יאמין להם. כולם יודעים שהם חברים של יובל נאמן. המון אנשים חושבים שהקוואנטים אטומים, שאינן להם רגשות, אבל זה בכלל לא נכון. ביום שישי, כשהקרנו את התכנית על הפצצת הירושימה, ראינו אותם אחר-כך באולפן בירושלים. היה להם קשה בכלל לדבר. הם פשוט ישבו מול המיקרופון הפתוח ובכו, וכל הצופים בבית, שלא מכירים טוב קוואנטים, בכלל לא הבינו שהקוואנטים בוכים, אלא פשוט חשבו שהם מתחמקים מהשאלה. העצוב בכל הסיפור הוא, שאפילו אם הקוואנטים יכתבו עשרות מכתבים למערכות כל העיתונים המדעיים בעולם ויוכיחו באותות ובמופתים שבכל העניין של הפצצה האטומית פשוט ניצלו את תמימותם ושהם בחיים לא חשבו שככה זה ייגמר, זה לא יעזור להם, כי אף אחד לא מבין את הקוואנטים. בעיקר לא הפיזיקאים.

